

Arrest

nr. 212 854 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSERET
Bischoffsheimlaan 36
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaat M. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 mei 2018 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten;

naam: T. (..)

voornaam: F. (..)

geboortedatum: 10.01.1982

geboorteplaats: Kindia

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens plegen van een diefstal. (PV DE.17.L1.002596/2018 van de politie zone van WETTEREN.)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel d.d.18.09.2012 gehouden.

Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 01/03/2011.

Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2012 dat hem betekend werd op 21/09/2012 Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van een tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Een 3° asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 01/03/2011 en werd bij beslissing van 29/06/2011 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 21/09/2012.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische partner heeft.

De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet officieel samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst, echter een 3° asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 01/03/2011 en werd bij beslissing van 29/06/2011 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 21/09/2012 na bevestiging van de beslissing van het CGVS door de RVV.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat maagpijnen te ervaren.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens plegen van een diefstal. (PV DE.17.L1.002596/2018 van de politie zone van WETTEREN.)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij een Belgische partner heeft.

De relatie die hij is aangegaan is kort van duur. Betrokkene woont niet officieel samen met zijn nieuwe partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst, echter een 3° asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 01/03/2011 en werd bij beslissing van 29/06/2011 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 21/09/2012 na bevestiging van de beslissing van het CGVS door de RVV.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat maagpijnen te ervaren.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel d.d. 18.09.2012 gehouden.

Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 01/03/2011.

Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2012 dat hem betekend werd op 21/09/2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Een 3° asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 01/03/2011 en werd bij beslissing van 29/06/2011 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinques werd hem betekend op 21/09/2012.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel d.d. 18.09.2012 gehouden.

Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 01/03/2011.

Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.09.2012 dat hem betekend werd op 21/09/2012. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.2. Op 3 september 2018 werd de verzoekende partij vrijgesteld met de instructie onmiddellijk gevolg te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Premier moyen pris de la violation de:

- *La loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, en particulier ses articles 1 à 4;*
- *la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, en particulier ses articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980*
- *Le principe général du droit de la défense*
- *Les articles 3 et 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH)*
- *L'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après «la Directive retour »)*
- *l'article 41, §2 de la charte de droits fondamentaux de l'Union européenne*

Première branche : Absence d'examen approfondi de la violation des articles 3 et 8 CEDH au moment de la prise de la décision

En ce que, la partie déclare dans sa décision qu'elle procédera à une deuxième audition au sein du centre fermé et analysera encore une fois la potentialité de la violation des articles 3 et 8 de la CEDH.

Alors que, l'ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement telle que visée à l'article 74/13 un acte exécutoire et que l'analyse d'une violation de cette disposition ainsi que les articles 3 et 8 de la CEDH doivent se faire avant toute prise de décision.

Dans un arrêt du 28 septembre 2017, n°239.259, le Conseil d'état a déclaré ce qui suit :

« Un ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement, visée à l'article 1er, 6°, de la loi du 15 décembre 1980, qui constate l'illégalité du séjour d'un étranger et qui lui impose une obligation de retour. L'étranger doit respecter l'obligation de retour et est donc appelé à exécuter l'ordre sans que la partie adverse ne prenne une autre décision et ne porte une nouvelle appréciation.

C'est donc, lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Afin d'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international, il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie adverse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes. La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer, à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller, dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité. »

En outre dans un arrêt de Votre Conseil rendu le 29 mars 2018 n°217.980, il a été jugé ce qui suit : « Outre le caractère contradictoire de la motivation, cette dernière est comme le relève la partie requérante, en flagrante contradiction avec les normes visées au second moyen, à savoir les articles 3 et 8 de la CEDH. En effet, la partie défenderesse devait s'assurer lors de la prise de l'ordre de quitter le territoire - en l'espèce l'annexe 13septies- et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 CEDH;

La décision attaquée porte expressément l'aveu de sa propre illégalité dès lors qu'elle mentionne sans ambiguïté qu' « un examen au fond de l'article 3 et 8 de la CEDH aura lieu en centre fermé » en précision ainsi qu'il n'y a pas encore eu d'examen approfondi et rigoureux au regard des articles précités.

Le Conseil rapport que c'est lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire que la partie défenderesse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 CEDH. Afin de s'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15.12.1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international, il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie défenderesse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes. »

Ou encore dans un arrêt rendu le 16 avril 2018, n°218687 :

En l'espèce, il n'est pas contesté que l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement attaqué est une décision d'éloignement au sens de l'article 1er çl, 6° de la loi précitée. Par conséquent, l'examen auquel doit procéder la partie défenderesse au regard de l'article 74/13 de la loi précitée, notamment de la vie familiale, doit se faire "lors de la prise de la décision d'éloignement », c'est-à-dire au moment de l'adoption de la décision attaquée (CE n°239.259 du 28 septembre 2017 et CE n°240.6918 du 8février 2018).

En avançant dans l'acte attaqué qu'un examen de l'article 3 et 8 de la CEDH aura encore lieu au centre fermé - impliquant potentiellement des éléments liés à la vie familiale, l'état de santé ou l'intérêt supérieur de l'enfant - la partie défenderesse admet explicitement que l'examen auquel elle a procédé avant la prise de l'acte attaqué est insuffisant pour lui permettre de se forger une opinion définitive quant auxdits éléments dès lors qu'elle estime nécessaire de devoir réaliser ultérieurement une analyse plus approfondie de l'affaire.

La partie défenderesse fait ensuite valoir, à l'audience que l'acte attaqué est dûment motivé au regard de l'article 3 de la CEDH et que la partie requérante reste en défaut d'établir in concreto le risque de violation du droit fondamental qu'elle invoque. A cet égard, le Conseil estime que si l'acte attaqué est effectivement fondé sur un motif relatif à l'absence de violation de l'article 3 de la CEDH à défaut pour la partie requérante d'étayer par des documents la pathologie dont elle souffre (ce qui est démenti par le certificat médical joint à la requête de suspension d'extrême urgence), il convient de constater d'une part l'absence de sérieux d'un tel raisonnement qui après avoir relevé que « Ce n'est que dans des cas très exceptionnels où des raisons humanitaires s'opposent à un éloignement forcé qu'une violation de l'article 3 de la Convention Européenne est en cause » en conclut que « ce dont il ne semble pas être le cas ici. » (le Conseil souligne) ce qui constitue à ce stade une simple supposition à défaut d'expliquer sur quel raisonnement elle repose. D'autre part, cette argumentation n'énerve en rien le constat selon

lequel. par la motivation litigieuse sus visée, la partie défenderesse révèle qu'elle ne s'estime toutefois pas en possession de toutes les informations nécessaires à la prise d'un ordre de quitter le territoire et qu'elle va devoir procéder à un examen plus rigoureux des données de la cause pour aboutir à une décision définitive.

La partie défenderesse fait encore valoir à l'audience que les déclarations de la partie requérante lors de son audition en centre fermé, postérieurement à l'acte attaqué, ne sont pas, en outre, de nature à remettre en cause les motifs de l'acte attaqué, celle-ci ne faisant valoir aucun élément nouveau qu'elle n'a pu indiquer lors de son interpellation par les services de police et que ce motif de l'acte attaqué n'est donc critiquable que dans la mesure où il serait constaté que la partie requérante a effectivement fait valoir, postérieurement à la prise de l'ordre de quitter le territoire, des éléments qui seraient susceptibles d'entraîner une violation de l'un l'article 3 de la CEDH permettant en conséquence d'amener le Conseil à la suspension de l'acte litigieux. La partie défenderesse expose également à l'audience que cette nouvelle façon de procéder a pour but de tenter de rencontrer les exigences des arrêts récents rendus par le Conseil en Chambres Réunies et de les concilier avec les contraintes pratiques auxquelles fait face l'administration. Le Conseil estime que ces observations appellent plusieurs constats. Ainsi, outre que l'argumentation ainsi développée s'apparente à une motivation a posteriori de l'acte attaqué, cautionner un tel raisonnement reviendrait à entériner une pratique de la partie défenderesse qui consiste à prendre un premier ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement exécutoire (13sep/es) afin de permettre le maintien de l'étranger en centre fermé pour ensuite procéder à une audition afin de s'assurer que d'éventuels éléments liés aux droits fondamentaux ne seraient pas violés par la prise dudit ordre de quitter le territoire et sans aucune garantie qu'un nouvel ordre de quitter le territoire sera effectivement pris qui tiendra compte de ces éléments. Il se déduit également des observations de la partie défenderesse qu'aucune nouvelle décision d'éloignement ne sera prise en l'espèce au regard des éléments de la nouvelle audition à laquelle la partie défenderesse a toutefois jugé utile de procéder au centre fermé le 10 avril 2018 par le biais d'un questionnaire « Transcription complète de la conversation menée avec l'étranger dans le cadre du droit d'être entendu » dans le cadre duquel elle s'est enquis d'éventuels éléments relatifs tant à la santé de la partie requérante qu'à sa vie familiale et aux raisons de s'opposer à un retour au pays d'origine et ce bien qu'il soit affirmé de manière assertive dans l'acte attaqué: <Un examen plus approfondi des articles 3 et 8 de la CEDH aura lieu au centre fermé après quoi une nouvelle décision sera prise avant que la mesure d'éloignement soit effectivement exécutée".

Cette argumentation recèle également un haut degré d'incertitude et d'imprévisibilité qui non seulement compromet l'économie procédurale du Conseil mais aussi les droits de la défense et la sécurité juridique. En effet, il n'appartient ni à la partie requérante ni au Conseil de deviner dans quels cas la partie défenderesse s'est définitivement positionnée au regard des droits fondamentaux protégés.

Enfin, le Conseil rappelle qu'il découle de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que c'est à l'administration qu'il convient de procéder à l'examen au regard des droits fondamentaux protégés par la CEDH et non au Conseil dont le rôle consiste à exercer un contrôle subsidiaire sur la décision attaquée. Ce critère implique que le Conseil ne dispose pas de la compétence pour substituer sa propre appréciation à celle de l'autorité administrative. Par conséquent, il revient à la partie défenderesse seule de récolter les informations nécessaires afin de procéder à une analyse complète et rigoureuse au regard des droits fondamentaux avant de prendre une décision d'éloignement et non postérieurement à la prise de cette-ci.

Il s'ensuit que l'argumentation développée par la partie défenderesse dans ses écrits et à l'audience n'affecte pas le constat selon lequel elle reste en défaut de satisfaire aux obligations qui lui incombent au regard de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 lie à l'article 3 de la CEDH qui ont ainsi été violés en l'absence d'une analyse complète et rigoureuse des éléments de la cause.

En l'espèce, la décision attaquée exprime clairement qu'un examen approfondi des articles 3 et 8 de la CEDH aura lieu en centre fermé, ce qui est totalement contradictoire avec la jurisprudence reprise ci-avant.

C'est lors de la prise de la décision, soit le 5 mai 2018, que la partie défenderesse devait analyser ce risque.

Il y a lieu d'annuler la décision attaquée.

Deuxième branche : violation du droit d'être entendu et absence de prise en considération sérieuse de la vie familiale du requérant

En ce que la décision a été notifiée le 06.05.2018 au requérant et qu'il a pu exercer son droit à être entendu seulement le 7.05.2018, soit un jour après la prise de la décision.

Que le requérant a pu, lors de son audition, expliquer plus en détails, la relation qu'il menait avec sa compagne.

Que le requérant a mentionné des problèmes médicaux qui n'ont pas été mentionnés par la partie adverse.

*Que la partie adverse n'était pas informée de tous ces éléments avant la prise de la décision.
Alors qu'en vertu du principe général du droit à être entendu, toute personne doit être entendue avant toute prise de décision pouvant lui porter préjudice.*

La décision attaquée applique la directive retour, l'article 7 de la loi du 10.12.1980 qui constitue la base légale de la décision litigieuse, étant en fait la transposition de cette directive en droit belge.

L'Article 41 § 2 de la Charte ainsi que le principe général du droit Audi alteram partem obligent l'administration d'entendre toute personne à l'égard de laquelle elle entend prendre une mesure pouvant avoir une conséquence défavorable à son encontre.

Dans cette mesure, les garanties prévues dans la Charte sont d'application au cas d'espèce.

Il est incontestable que l'ordre de quitter le territoire, qui a été notifié au requérant, l'affecte négativement puisque cela signifie à tout le moins une interruption dans la vie familiale qu'il mène avec sa compagne.

Si le requérant avait été interrogé en détails avant par la partie adverse, il aurait pu faire valoir des éléments d'ordre familial, et notamment sa relation stable avec Madame Y. A. (...) de nationalité belge.

La relation du couple est sérieuse étant donné qu'ils vivent ensemble depuis 2012.

Or, le requérant n'a pas eu l'occasion d'être entendu de manière complète au sujet de sa vie familiale en Belgique car c'est au lendemain de la notification de la décision que le requérant a été interrogé officiellement par la partie adverse (pièce 2).

Le principe général de droit Audi alteram partem et l'article 41 §2 de la Charte n'ont pas été respectés.

En outre, lors de son audition du 7.05.2018, le requérant a également mentionné a également qu'il avait des problèmes à l'estomac et son estomac.

Vu que le requérant a été auditionné après la prise de la décision, la partie adverse n'a pas pris en considération la situation médicale du requérant.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement ainsi que de sa situation d. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

En n'ayant pas entendu le requérant qui aurait pu faire état d'une vie familiale en Belgique de manière plus détaillée et de sa situation médicale, la partie adverse n'a pas tenu compte de cette vie familiale et sa situation médicale.

Il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse ait tenu compte de manière adéquate de la vie familiale du requérant, vu qu'il a été interrogé le 7.05.2018 et qu'il ait pris en considération la situation médicale du requérant puisqu'il n'y est fait mention nulle part.

Le fait de ne pas avoir auditionné le requérant, ce qui lui aurait permis de s'exprimer sur sa vie familiale de manière plus détaillée et de sa situation médicale, a pour conséquence que la partie adverse n'a pas tenu compte de ces éléments, et dès lors a violé non seulement le principe général de droit Audi Alteram Partem ainsi que l'article 41 §2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union, mais également l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, l'article 8 de la CEDH, l'obligation de motivation des décisions administratives.

Troisième branche : absence de prise en considération des problèmes médicaux du requérant

En ce que, le requérant a déclaré dans son audition du 07.05.2018, qu'il avait des problèmes à l'estomac et au ventre et que la partie adverse n'en a pas tenu compte dans sa décision, ce qui est contraire à l'article 3 de la CEDH.

Alors que, la partie adverse est tenue de prendre en considération la situation médicale du requérant avant toute prise de décision de renvoi conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et de motiver de manière adéquate sa décision.

Il ne ressort pas de la décision que la partie adverse ait pris au sérieux la situation médicale du requérant, car la décision attaquée ne mentionne nulle part ces problèmes médicaux.

La partie adverse se devait de mener un examen plus approfondi afin de s'informer plus en détail sur la situation du requérant.

En outre, dans la décision attaquée, la partie adverse fait elle-même l'aveu que l'article 3 CEDH n'est pas respecté puisqu'elle indique qu'un examen approfondi concernant la violation des articles 3 et 8 de la CEDH aura lieu au centre fermé !

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de l'état de santé d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

En n'ayant pas pris la peine d'entendre de manière sérieuse le requérant sur sa maladie, la partie adverse n'a pas tenu compte de son état de santé et a violé et le cas échéant son médecin alors qu'elle savait qu'il y avait des problèmes médicaux, non seulement le principe général du droit à être entendu, mais aussi l'article 3 de la CEDH, l'article 74/13 de la loi du 15/12.1980, ainsi que son obligation de motivation formelle consacrée à l'article 62 de la même loi du 15.12.1980."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoeker stelt in een eerste middel een schending voor van de artikelen 1-4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het recht op verdediging, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 41 §2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Hij betoogt dat doordat de motivering in de beslissing, dat er nog een grondiger onderzoek zal worden gevoerd naar de artikelen 3 en 8 EVRM, tegenstrijdig is met de door hem geciteerde rechtspraak. Het hoorrecht zou zijn geschonden. Hij zou melding hebben gemaakt van medische problemen die niet zijn vermeld in de beslissing. Indien hij was gehoord, had hij meer informatie kunnen geven over zijn relatie met mevr. Y.A. (...) met de Belgische nationaliteit. Hij zou pas verhoord zijn nadat de beslissing werd genomen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek nu hij:

*- Enerzijds wel degelijk gehoord werd voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing;
- Anderzijds hij een tweede keer verhoord werd nadat de bestreden beslissing genomen werd, doch geëvalueerd werd dat er geen sprake is van een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM.*

Verzoeker kan niet voorhouden als zou hij niet zijn verhoord voordat de bestreden beslissing werd genomen. Het tegendeel blijkt immers uit de vragenlijst getiteld "formulaire confirmant l'audition d'un étranger" met als interviewer de heer Feys. Hierbij werd verzoeker gevraagd naar zijn gezinsleven, gezondheid, vrees voor zijn herkomstland en reden van verblijf in België. Verzoeker toont niet aan dat hij aldus niet in staat was om zijn standpunt, namelijk dat hij een Belgische partner heeft en problemen aan zijn buik en maag heeft, naar behoren kenbaar te maken.

Bovendien werd de bijlage 13septies op uitvoerige wijze gemotiveerd, waarbij reeds rekening gehouden werd met de vermeende Belgische partner van verzoeker alsmede werd gemotiveerd omtrent het medische aspect "Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen een uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn".

Luidens vaste rechtspraak van het HJEU kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient verzoekster elementen naar voren te brengen op basis waarvan nagegaan kan worden of er inderdaad sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Zij dient aan te tonen dat zij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Met het opwerpen van de elementen van zijn aandoening en relatie toont verzoeker niet aan op welke wijze de beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Immers verzoeker werd nogmaals bijkomend verhoord naar aanleiding waarvan d.d. 4 juni 2018 werd geoordeeld dat uit de bijkomende verklaringen niet is gebleken dat er sprake is van een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM. Er werd gemotiveerd dat de asielaanvragen, waarin hij dezelfde vrees heeft geuit als tijdens de vragenlijst hoorrecht, allen negatief werden afgesloten, waardoor een mensonwaardige behandeling bij terugkeer in de zin van artikel 3 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. M.b.t. artikel 8 EVRM werd erop gewezen dat verzoeker nog geen enkele procedure in die zin

heeft ingeleid, dat hij niet officieel samenwoont en geen gemeenschappelijk huishouden heeft. Er werd geoordeeld dat er geen sprake is van een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij niet gehoord werd alvorens de beslissing werd genomen en evenmin dat indien hij bijkomend en nadien nog elementen had kunnen aanbrengen, wat in casu ook gebeurde, de beslissing een ander inhoud zou hebben gehad.

De bestreden beslissing bevat zowel de juridische bepalingen als de feitelijke overwegingen op grond waarvan zij werd genomen, die niet worden betwist en die volstaan om de beslissing te schragen naar recht.

De passage die door verzoeker wordt aangehaald, namelijk dat er een nieuwe beslissing zou worden genomen na een bijkomend onderzoek naar de artikelen 3 en 8 EVRM is een overtollig motief, dat, gelet op de determinerende motieven van de bestreden beslissing en gelet op het feit dat het hoorrecht gerespecteerd wordt, niet tot de nietigverklaring kan leiden van de thans bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.3. Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Het kernbetoog van verzoekende partij vormt het feit dat een analyse van de elementen inzake artikel 3 en 8 EVRM zich dient voor te doen voor het treffen van een verwijderingsmaatregel. Het is bij het nemen van een verwijderingsmaatregel dat de verwerende partij er zich van moet vergewissen dat deze maatregel de hogere rechtsnormen respecteert. De verzoekende partij verwijst daartoe naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.5. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding zijn gebaseerd op artikel 7 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). In artikel 1 van de vreemdelingenwet werden de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen. Zo wordt bepaald:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Uit de motieven van de bestreden verwijderingsmaatregel blijkt het volgende: *“Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden. Tegen deze beslissing kan een beroep worden ingediend, alvorens de gedwongen verwijderingsmaatregel effectief uit te voeren.”*

De verwerende partij geeft derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat bij het treffen van de bestreden beslissing er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 3 en 8 EVRM. De Raad kan dan ook niet anders dan verzoekende partij volgen in haar betoog dat de zorgvuldigheidsplicht

geschonden werd door de bestreden beslissing door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband.

De Raad verwijst meer bepaald ook naar het arrest van de Raad van State nr. 241 623 van 29 mei 2018 waarbij de Raad van State oordeelde dat de verwerende partij *“bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds (moet) onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling(..)”* en er aldus al een onderzoek moet gebeuren bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet slechts in extremis bij de tenuitvoerlegging ervan.

2.6. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek nu zij wel degelijk gehoord werd voor het treffen van de bestreden beslissing en zij een tweede keer gehoord werd na het treffen van de bestreden beslissing waarbij er geen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM werd vastgesteld.

2.7. De verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar redenering. Immers, door zelf in de bestreden verwijderingsmaatregel aan te geven dat nog een grondiger onderzoek moet volgen wat betreft de artikelen 3 en 8 EVRM, geeft zij zelf aan dat, ondanks het horen van de verzoekende partij voor het treffen van de verwijderingsmaatregel, zij van oordeel was dat er nog een grondiger onderzoek moest plaatsvinden ten einde zich gefundeerd te kunnen uitspreken over de elementen in het kader van artikelen 3 en 8 EVRM. Bijgevolg geeft zij zelf toe dat zij op het moment van het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel niet grondig is nagegaan of er mogelijks elementen inzake artikel 3 en 8 EVRM aanwezig zijn die het treffen van een verwijderingsmaatregel kunnen verhinderen.

Verwerende partij stelt voorts wel dat in de motieven van de bestreden beslissing al blijkt wordt gegeven van een onderzoek inzake ondermeer de elementen die in het kader van artikel 3 EVRM werden aangehaald door de verzoekende partij, maar nogmaals benadrukt de Raad dat de verwerende partij, door daarna te motiveren dat er nog een grondiger onderzoek dienaangaande zal plaatsvinden, zelf al aangeeft dat haar onderzoek niet afdoende is op het moment dat zij overgaat tot het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de gegeven motieven inzake de medische toestand van verzoekende partij die stelde maagpijn te ervaren enkel blijkt dat de verwerende partij een theoretische overweging geeft, met name: *“Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”* De verwerende partij verbindt deze theoretische overweging nergens aan de medische toestand van verzoekende partij. Uit niets blijkt dat zij van oordeel is dat de medische toestand van verzoekende partij geen uitzonderlijk geval is in de zin van artikel 3 EVRM noch waarom. Dit geldt des te meer nu verwerende partij zelf in de bestreden beslissing aangeeft dat zij een grondiger onderzoek naar deze elementen zal verrichten.

Waar verwerende partij er tenslotte op wijst dat zij na het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel is overgegaan tot een tweede gehoor van verzoekende partij en uit deze bijkomende verklaringen niet is gebleken dat er sprake is van een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM alsook betoogt waarom dit niet is gebleken zodat verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek, dient de Raad op te merken dat het argument dat uit een bijkomend gehoor geen schending van voormelde bepalingen is gebleken een a posteriori motivering betreft die het vastgestelde gebrek, met

name dat de verwerende partij voor het treffen van de verwijderingsmaatregel al moet overgaan tot een grondig onderzoek naar een schending van hogere rechtsnormen, niet kan rechtzetten.

De motivering voorts dat een grondiger onderzoek zal plaatsvinden kan niet zondermeer afgewimpeld worden als een overtollige motivering. Immers geeft dit duidelijk aan dat de verwerende partij zelf erkent nog geen afdoend grondig onderzoek gevoerd te hebben bij het treffen van de verwijderingsmaatregel en zorgt deze motivering er tevens voor dat er een grote mate van onzekerheid en onvoorspelbaarheid gecreëerd wordt die de rechten van verdediging van de verzoekende partij in het gedrang brengt. Immers is het geenszins zeker dat de verwerende partij na haar grondiger onderzoek wel een nieuwe verwijderingsmaatregel zal nemen waartegen beroep kan worden aangetekend noch is het duidelijk wanneer zij dan wel precies een definitief standpunt zal innemen over de hogere rechtsnormen.

2.8. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt voor. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om over te gaan tot de bespreking van de overige middel(en)(onderdelen).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER